

NÉMETHI ANETT

AZ ÖRÖK VIRÁG

*Az erdön tegnap átsuhant a szél,
szétszóródtak a sűrű lábnyomok.
Már csak a selyemlomb beszélt,
és végképp zölddé változott*

*szemeimben a ködös világ,
s a tükrös tó vizén is megjelent
egy múlni vágyó cirmos kis virág,
és húzta magával lelkemet.*

*Elfojthatatlan bársony-illata
beférkőzött sejtjeim közé,
s ígérte, elvisz magával haza,
az örök szépségek fölé.*

*Ám az ösvény lépteim alatt
szűkülni kezdett, majd magába zárt,
s a hamvadozó vadrózsák alatt
megláttam a halált.*

MINT A GYERMEK

*Tűzlépteinktől meghajlanak az erdők.
Új fákat ültetünk te, meg én.
Már tavasz óta a szívemen alszol,
s én gyöngyként tartalak balom helyén.
Felhők arcain lépkedünk a fényig,
mint színes kedvű, félénk gyermekek.
Csillagszemünkben a Szeretet érik,
törékeny lelkünk új valót keres.*

EMBERHANGON

*Szólíts ma emberhangon engem,
felejsük el a megszakást!
Olvadjunk szét a végtelenben,
s mossuk le a világ nyomát!*

*Ma új sebektől ég a lelkem,
s e sok kis érdes horzsolás
minden hűg mosolyt kiolt bennem:
és az út nem halad tovább.*

*Azt képzelem, hogy jó, ha fájnak
a múlt és jelen árnyai,
nem értem, hogy a boldog nyárnak
mért kell a Napot bántani?*

*A titkok befelé folyt könnye
homályos szemem fényezi,
nem értené Isten, ha jönne,
bánatát miért fékezi*

*e halhatatlan, néma lélek,
ki elfelejtve önmagát
gyermekien dadogja: félek,
s ölelné már a hű Atyát.*

*De áll csak ott, tűhegynyi hittel,
míg kifakadnak mély sebek,
felejtí már, hogy élni mint kell,
s szeméből a gyémánt pereg.*

*Áttetsző szellem - hófehéren,
világítanak a tág falak,
s az eggyé váló szívverésben
már megláthatod önmagad.*